

Sygn. akt I CSK 2966/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa M. W., A. W.
przeciwko A. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością - [...] spółce komandytowej
w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 sierpnia 2021 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego A. Sp. z o.o. – [...] Sp. k. w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 20 sierpnia 2021 r., Sąd Najwyższy zważył,
co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do
rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje
potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub
wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi, ponieważ Sąd Apelacyjny w sposób rażący naruszył art. 97, art. 103 § 1, art. 104, art. 60, art. 65 § 1 i 2, art. 353¹, art. 506 § 1 i 2, art. 647¹ § 5 oraz art. 5 k.c. Podniósł, że Sąd drugiej instancji błędnie uznał, że nie powstało zabezpieczenie w postaci kaucji gwarancyjnej, a dochodzone przez powodów należności stanowiły jedynie część niewypłaconego wynagrodzenia, za którego zapłatę solidarną odpowiedzialność ponosi skarżący.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które

skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny, w kontekście postawionych przez skarżącego zarzutów, szczegółowo rozważył kluczową w sprawie kwestię dotyczącą tego, czy powodowie dochodzą części wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane, czy też zwrotu kaucji gwarancyjnej, która nie jest objęta roszczeniem, za które odpowiada inwestor i generalny wykonawca zgodnie z art. 647¹ § 5 k.c., podzielając w tym przedmiocie stanowisko Sądu pierwszej instancji. Podniósł, że skuteczne utworzenie kaucji gwarancyjnej wymagało złożenia skutecznych oświadczeń o potrąceniu kwot, które miały się na tę kaucję składać, a skarżący nie wykazał, że do złożenia takich oświadczeń doszło. Istota zarzutów naruszenia art. 97, art. 103 § 1, art. 104, art. 60, art. 65 § 1 i 2, art. 353¹, art. 506 § 1 i 2, art. 647¹ § 5 k.c., z którymi skarżący wiąże oczywistą zasadność skargi, polega na zakwestionowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, z których wynika m.in., że choć w umowie zawarto zapis o możliwości wydania generalnemu podwykonawcy określonej kwoty pieniędzy celem ustanowienia tej kaucji, z możliwości tej strony nie korzystały i nie miały takiego zamiaru, nie doszło również do ustanowienia kaucji gwarancyjnej przez potrącenie wierzytelności o pokrycie kaucji w konkretnej kwocie z wierzytelnością przysługującą powodom z tytułu wynagrodzenia na podstawie poszczególnych faktur, ponieważ spółka T. nie składała w tym zakresie stosownych oświadczeń woli. Argumentacja zawarta w skardze dotycząca oczywistego naruszenia powołanych wyżej przepisów sprowadza się do zaprezentowania przez skarżącego własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako w subiektywnej opinii skarżącego oczywiście niesprawiedliwego. Skarżący nie uwzględnił, że postępowaniu kasacyjnemu Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący, polemizując z ustaleniami i oceną dowodów, zmierza w istocie do zniweczenia publicznoprawnej funkcji skargi i wydania orzeczenia w interesie jednostkowym, w postępowaniu opartym na analizowaniu przeprowadzanych przed Sądami obu instancji dowodów. Natomiast jeśli chodzi o kwestię związaną z oceną żądania powodów w kontekście

art. 5 k.c. wskazać należy, że stosowanie klauzul generalnych, a zwłaszcza art. 5 k.c. stanowi domenę sądów *meriti*. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym ma ograniczone możliwości w tym zakresie, może zakwestionować stanowisko Sądów *meriti* w tym zakresie tylko wtedy, gdy jest ono rażąco błędne i krzywdzące. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono argumentów, które uzasadniałyby ocenę, iż Sąd drugiej instancji stwierdzając, że skarżąca nie wykazała żadnych okoliczności, które mogłyby ewentualnie rzutować na zakwestionowanie dochodzonego roszczenia przez pryzmat art. 5 k.c., dopuścił się rażących błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[as]